

VIOLET
HELDIN VAN DE DUISTERNIS

ABIGAIL GIBBS

Violet

Heldin van de duisternis

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam
www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel *The Dark Heroine: Dinner with a Vampire*
Oorspronkelijke uitgever: HarperVoyager, een imprint van HarperCollins
Vertaling: TOTA/Erica van Rijsewijk
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: © Tory Smith, Hollandse Hoogte
Auteursfoto: © Felix Clay
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties
Copyright © 2012 Abigail Gibbs

Tot stand gekomen met bemiddeling van de Mendel Media Group LLC New York
Copyright © 2013 voor de Nederlandse taal: Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk maart 2013

ISBN 978-94-016-0055-2 / NUR 302

Deze roman berust op fictie. De namen, personages en gebeurtenissen die hierin worden beschreven, zijn volledig aan de fantasie van de auteur ontsproten.

Elke gelijkenis met bestaande personen, overleden dan wel nog in leven, met bestaande gebeurtenissen of plaatsen berust op louter toeval.

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor wattpad.com.

Voor het team, als dank voor een plek om te delen.

*Voor alle leden die de tekst hebben gelezen, hun stem hebben uitgebracht,
zeurden en kritiek leverden. Jullie hebben dit verhaal vormgegeven.*

*Voor Joanne en Terran, en tot slot voor Soraya. Jullie hebben vanaf de andere
kant van de wereld contact gemaakt met een kind en haar de bemoediging
gegeven die ze nodig had. Door jullie is deze reis begonnen.*

Roos, jij bent ziek.
De onzichtbare worm
die nachtelijk vliedt
in de ziedende storm,

ontdekt je bed
van bloedrood genot.
Donkere, verborgen liefde
maakt je leven kapot.

William Blake, 'De zieke roos' (vertaling: Blinde Schildpad)

VIOLET

Trafalgar Square is waarschijnlijk niet de beste plek om om één uur 's nachts te staan. Het is waarschijnlijk überhaupt niet zo'n goede plek om op welk uur van de nacht dan ook in je eentje te zijn.

De schaduw van de Zuil van Nelson op Trafalgar Square torende hoog boven me uit terwijl ik daar stond te rillen en de koele lucht van de julinacht tussen de gebouwen door kolkte. Ik huiverde weer, trok mijn jas dicht om me heen en begon er spijt van te krijgen als haren op mijn hoofd dat ik een zwart flodderjurkje had aangetrokken, de outfit die ik voor die avond had uitgekozen. *Wat ik niet allemaal overheb voor een gezellig avondje uit.*

Toen er een duif bij mijn voeten neerstreek, sprong ik op en tuurde de lege straten af om te zien of mijn vrienden er al aan kwamen. 'Lekker snacken' op de late avond – het zou wat! De sushibar was maar twee minuten lopen, maar er waren al twintig minuten verstreken. Ik rolde met mijn ogen, er heilig van overtuigd dat sommige figuren nu al wel in hun onderbroek zouden staan. *Fijn voor ze. Waarom zouden ze zich ook maar iets aantrekken van die ouwe kleine Violet Lee?*

Ik liep naar de bankjes, die werden overhuifd door het dunne en sombere bladerdak van de bomen. Ik slaakte een zucht terwijl ik met mijn handen over mijn knieën wreef om mijn bloedstroom weer op gang te krijgen en had erge spijt dat ik had besloten wel even te wachten.

Na een laatste blik over het plein haalde ik mijn mobieltje tevoorschijn en drukte op een sneltoets. Het toestel bleef overgaan, totdat uiteindelijk de voicemail het overnam.

'Hai, met Ruby. Ik kan nu de telefoon niet opnemen, dus laat een boodschap achter na de toon. Lie-hiefs!'

Toen de pieptoon klonk, kreunde ik van frustratie. 'Ruby, waar zit je in vredesnaam? Als je bij die gozer bent, vermoord ik je, dat zweer ik! Ik sta hier te vernikkelen! Bel me terug zodra je dit hoort.'

Ik hing op, stak mijn mobieltje weer in mijn jaszak en had het idee dat het vast verspilde moeite was, omdat ze mijn boodschap waarschijnlijk in geen dagen zou afluisteren. Terwijl ik in mijn handen wreef en mijn knieën

optrok tot mijn borst in een poging om warm te blijven, dubde ik of ik niet gewoon een taxi naar huis zou nemen. Maar als Ruby alsnog zou komen opdagen, zat ik dan wel in de problemen. Ik berustte er dus maar in dat ik lang zou moeten wachten, legde in de stilte mijn hoofd op mijn knieën en keek naar het oranje waas dat over hartje Londen was neergedaald.

Aan de overkant verdwenen een paar late drinkers een zijsteegje in; ze zwalkten verder tot hun rauwe gelach wegstierf in het donker. Een paar minuten later kwam er een rode dubbeldekker met op de zijkant in grote letters de tekst `BEZOEK DE NATIONAL GALLERY` aanrijden, achter datgene waar hij voor adverteerde vandaan. Hij reed om het plein heen, waarna hij verdween in de doolhof van victoriaanse gebouwen waarvan het centrum van de stad vergeven was. Toen hij uit het zicht was, leek tegelijk het doffe gedruis van het Londense verkeer in de verte stil te vallen.

Ik vroeg me af welke van de twee jongens die we die avond tegen het lijf waren gelopen bij Ruby in de prijzen was gevallen. Ik voelde een steek van spijt en wilde dat ik net zo zorgeloos en... tja... zo losjes kon zijn als zij. Maar dat lukte me niet. Niet na Joel.

Er verstreek weer enige tijd en ik begon me ongemakkelijk te voelen. Al een poosje was er geen dronkenlap meer langsgekomen en de koude nachtlucht daalde als een deken over mijn blote benen neer. Ik keek om me heen of ik een taxi zag, maar de wegen waren stil en het plein was verlaten, op de lichte rimpeling op het wateroppervlak van de twee fonteinen aan weerskanten van de zuil in het midden na.

Ik haalde mijn telefoon weer tevoorschijn, van plan mijn vader te bellen en te vragen of hij me kon komen ophalen, toen ik aan de rand van mijn blikveld iets zag bewegen. Ik schoot overeind en liet mijn telefoon bijna vallen, en met mijn hart bonzend in mijn keel tuurde ik het plein af of ik nog meer beweging zag.

Niets. Ik schudde mijn hoofd en mijn paniek zakte weer. Dat was waarschijnlijk alleen maar een duif, hield ik mezelf voor. Met gevoelloze vingers van de kou begon ik ons telefoonnummer thuis in te toetsen, hoewel ik om de paar tellen opkeek en welbewust langzaam adem probeerde te halen.

Maar nee, er had écht iets bewegen.

Er was een schaduw over een van de gigantische fonteinen geflitst, zo snel dat mijn ogen er geen vorm in hadden kunnen ontdekken. Toch was het plein verlaten, afgezien van een paar duiven die paniekerig waren opgevlogen. Ik schudde mijn hoofd en drukte mijn mobieltje tegen mijn oor. De

lijn kraakte en er klonk een zwak belsignaal, dat om de haverklap wegviel.

Ongeduldig wipte ik met mijn voet op en neer. 'Kom op nou...' mompelde ik, met een blik op het schermpje. *Volledig signaal.*

Terwijl het toestel maar bleef overgaan dwaalden mijn ogen rond, en ze bleven rusten op de Zuil van Nelson, die tientallen meters de lucht in rees. De felle spots die het beeld op de top verlichtten flikkerden, als een kaarsvlam in de wind. Toen kwamen ze weer tot rust en schenen weer even fel en helder als tevoren.

Ik rilde, maar niet van de kou. Ik hoopte van harte dat iemand de telefoon zou opnemen, maar de lijn kraakte en viel met een laatste armzalig belsignaal dood. Met grote ogen staarde ik naar mijn mobieltje, waarna de adrenaline door mijn aderen begon te stromen en mijn instinct het overnam. Met mijn blik strak op de zuil gericht trok ik een van mijn hoge hakken uit, terwijl ik vol ongeloof toekeek hoe de schaduw die ik daarnet had gezien over het beeld heen streek en even snel als hij was opgekomen weer uit het zicht verdween. Friemelend aan het laatste bandje wurmde ik ook de andere schoen van mijn voet en allebei nam ik ze in mijn handen. Ik liep naar voren. Maar ik had nog slechts een paar stappen gezet of ik bleef al weer als aan de grond genageld staan.

Een groep mannen, gekleed in bruine jassen en met lange, scherpe staken in hun hand, kwam de treetjes af. Hun barse, verweerde gezichten waren donker en zaten vol met littekens, en bij allemaal vormden hun wenkbrauwen een onwrikbare, vastberaden lijn. Hun zware tred dreunde zo hard in mijn oren dat ik geen afzonderlijke voetstappen op de straatstenen kon onderscheiden, en ze kwamen steeds dichterbij.

Verbijsterd deinsde ik achteruit de schaduwen in en ik hurkte stilletjes neer achter het bankje. Bijna zonder adem te durven halen probeerde ik mezelf zo klein mogelijk te maken, om stukje voor stukje van het plein af te sluipen.

De man aan het hoofd van de groep blafte iets en de mannen verspreidden zich; ze vormden een rij zo breed als het plein, van de ene fontein naar de andere. Ze waren minstens met z'n dertigen. Als één man kwamen ze vlak voor de zuil tot stilstand. Alleen hun jassen bewogen, die achter hen opbolden in de wind.

Zelfs de bomen lieten geen geluid horen. De mannen tuurden allemaal gespannen voor zich uit. Ik wierp een blik op de top van de zuil, maar het beeld baadde zoals altijd in het licht en de enige schaduwen die er te zien

waren, waren die van de mannen en de bomen waaronder ik mijn toevlucht had gezocht. Een paar blaadjes dwarrelden loom naar de grond en vielen neer op het bankje naast me.

In een vlaag van beweging kwam het plein tot leven en plots sprong er iets achter de bomen vandaan, dat opsteeg tot hoog boven mijn hoofd en vervolgens een meter of drie van me af vrijwel geluidloos weer neerkwam op het harde plaveisel. Ik knipperde en dacht niet dat mijn ogen een mens hadden gezien, maar voordat ik nog eens kon kijken was het iets, wat het ook was, al weer verdwenen.

De rij mannen, die net zo verrast waren als ik, wankelde in paniek een paar passen achteruit. Degenen aan het uiteinde van de rij bogen af naar binnen, en de orde werd pas hersteld toen de man van wie ik aannam dat hij de leider was zijn hand omhoogbracht. Uit zijn jas haalde hij een zilverkleurige staak, waarvan het ene uiteinde tot een dodelijke punt was geslepen. Na een beweging met zijn pols werd de staak twee keer zo lang. Hij liet hem een paar keer ronddraaien, alsof hij wilde bewonderen hoe mooi hij glom in het licht. Zijn lippen plooiden zich tot een tevreden glimlach toen hij zijn bewegingen staakte en weer bleef wachten.

De leider was vrij jong, hooguit twintig. Hij was lang en slank, en anders dan degenen om hem heen had hij geen littekens in zijn gezicht. Zijn kortgeknipte haar was bijna wit gebleekt, in schril contrast met zijn jas, die van leer leek, en zijn gebruide huid. Zijn glimlach werd breder toen zijn blik naar de gestalte schoot die zo dicht bij mij was neergedaald. Ik ademde scherp in, omdat ik verwachtte dat hij mij in de smiezen zou krijgen, maar zijn aandacht werd afgeleid toen er ergens bij de fonteinen een man naar voren stapte.

Nee, *geen man*, maar een jongen, die niet veel ouder was dan ik. Zijn ogen lagen diep in hun kassen; zijn huid was asgrauw en bijna doorschijnend, en was strak over zijn holle wangen gespannen. Ook hij was lang, maar ik zag dat onder zijn strakke shirt zijn spieren zich aftekenden. Zijn armen waren al even bleek, maar zaten onder de rode vlekken, alsof hij last had van ernstige zonnebrand. Zijn lippen waren fel bloedrood gekleurd, evenals zijn haar, dat warrig alle kanten op piekte.

Ik knipperde met mijn ogen, en weg was hij weer. Ik speurde het plein af, terwijl er ondertussen anderen verschenen, allemaal met dezelfde bleke huid en verwilderde blik. Ze liepen om de groep in het midden heen, hun gezichten vertrokken in een mengeling van geamuseerdheid en walging. Ze doken op vanuit het niets, schoten met onmenselijke snelheid van de ene

kant naar de andere, en binnen een tel verdwenen ze en kwamen weer tevoorschijn. Ik wreef in mijn ogen en dacht dat ik domweg te moe was om mijn blik scherp te stellen. Zó snel konden ze niet bewegen.

De jongen met het vlamrende haar liet zich weer zien en leunde tegen de fontein alsof hij aan de bar stond. Naast hem stond een jonge man met zandblond haar die ik dacht te herkennen als degene die achter me vandaan was gesprongen.

In totaal waren ze met z'n vijven, en achteloos dreven ze de groep bruinjassen als een kudde dieren samen naar het midden. De gezichten van de getaande mannen waren vertrokken van doodsangst en afkeer terwijl ze hun gelederen verbraken en met hun staken omlaag een paar passen achteruit strompelden. Alleen de leider had zich niet verroerd; zijn glimlach veranderde in een grijns toen hij zijn greep op de staak aan zijn zij verstevigde en zijn hoofd met een ruk ophief.

Opeens duikelde er een man vanaf de zuil naar beneden, de volle vijftien meter. Steeds sneller suisde hij omlaag naar de grond, een wisse dood tegemoet. Maar verbaasd zag ik hoe hij lichtvoetig op het plaveisel neerkwam en op zijn hurken voor de leider van de bende bleef zitten.

Er daalde een stilte neer over het plein en de leider kwam als eerste in beweging. 'Kaspar Varn, wat een genoegen om je weer te zien,' zei hij, met een accent dat ik niet kon plaatsen.

De man, Kaspar, kwam met een neutraal en ondoorgrondelijk gezicht overeind. Hij was net zo lang als de leider, maar door zijn manier van bewegen en zijn goedgebouwde en gespierde gestalte leek de andere man een stuk kleiner.

'Het genoegen is geheel aan mijn kant, Claude,' antwoordde hij koeltjes, en zijn ogen gingen van rechts naar links. Hij knikte kort naar de jongen met het zandkleurige haar en ik wist een tersluikse blik op hem te werpen.

Net als de anderen had hij een vale, ietwat ziekelijke huid, zonder kleur of blos. Zijn donkere, bijna zwarte haar vertoonde bruine strepen; de wind had het in de war geblazen en een lok viel over zijn voorhoofd. Zijn trekken waren in elk geval hoekiger dan die van de anderen en er lagen schaduwen over zijn gezicht alsof hij dagenlang niet had geslapen.

Misschien slaapt hij wel helemaal niet, mompelde een stemmetje vanbinnen. Terwijl die gedachte door mijn hoofd ging, leek hij langs de jongen met het zandkleurige haar heen te kijken, en er verscheen een lichte frons op zijn voorhoofd. Ik hield mijn adem in, want ik besepte dat hij nu recht

naar mij keek. Maar als hij me al zag, koos hij ervoor geen aandacht aan me te besteden, want hij wendde zich opnieuw tot de leider, terwijl zijn gezicht weer een onaangedane uitdrukking kreeg.

‘Wat moet je, Claude? Ik heb geen tijd om me met jou en de Pierre-clan bezig te houden,’ zei de man met het donkerder haar.

Claudes glimlach werd breder, en met een vinger streek hij over de scherpe kant van zijn staak. ‘Maar je bent hier wel.’

Kaspar wuifde het weg. ‘We waren toch aan het jagen; het was niet ver.’

Ik huiverde. *Wat valt er in een stad te jagen?*

Claude grinnikte ondoorgrondelijk. ‘Net als wij.’

In een flits bracht hij de staak omhoog naar de borst van de andere man, en hij stak hem naar voren. Maar de staak trof geen doel, want Kaspar duwde hem met zijn hand weg. Dat leek geen moeite te kosten; hij vertrok nauwelijks een spier, maar Claude schoot naar achteren alsof hij door een vrachtwagen was aangereden. De staak kletterde op de grond en het geluid van metaal weergalmde in de stilte.

Claude wankelde, struikelde, hervond toen onhandig zijn evenwicht en kwam weer overeind. Zijn tot spleetjes geknepen ogen schoten naar de staak en vervolgens terug naar de man die voor hem stond. Zijn lippen plooden zich tot een glimlach.

‘Vertel eens, Kaspar, hoe maakt je moeder het?’

Plotseling haalde de hand van de bleke man uit en greep Claude bij de keel. Vol afschuw keek ik toe terwijl zijn ogen bijna uit zijn hoofd puilden, zijn voeten loskwamen van de grond en alle kleur uit zijn gezicht wegtrok. Hij hoestte en proestte, terwijl hij met zijn voeten door de lucht trappelde. Zijn handen klemden zich om Kaspars polsen, maar hij gaf het algauw op, want langzaam, angstwekkend langzaam, liep hij paars aan.

Zonder waarschuwing liet de bleke man hem los. Claude viel neer en begon happend naar adem over zijn keel te wrijven. Ik slaakte een zucht van verlichting, maar dat gold niet voor de man op de grond. Zijn gejammer ging over in smeekbeden en op zijn gezicht leek een blik van erkenning te verschijnen terwijl hij omhoogkeek naar de kwaai kop van Kaspar. Hij schuifelde naar achteren en greep kermend de zoom vast van de jas van een van zijn mannen. Die vertrok geen spier.

Kaspars borstkas ging zwoegend op en neer, en op zijn gezicht verscheen een gestoorde, misselijkmakende uitdrukking. Hij bracht zijn hand omlaag en balde die tot een strakke vuist.

‘Wat zijn je laatste woorden, Claude Pierre?’ grauwde hij, terwijl hij de dreiging in zijn stem maar amper wist te beteugelen.

De leider haalde een paar keer langgerekt, bibberig adem. Met zijn mouw veegde hij het zweet en de tranen weg, en hij zette zich schrap. ‘Ik mag hopen dat jij en dat ellendige Koninkrijk van je zullen branden in de hel.’

Kaspars lippen verbreedden zich tot een grijnslach. ‘Dat mocht je willen.’

Na die woorden dook hij naar voren en ramde zijn hoofd tegen Claudes keel. Er klonk een misselijkmakend gekraak.

Ik kokhalsde en sloeg mijn handen instinctief voor mijn mond terwijl de gal in mijn keel omhoogkwam. Tranen druppelden uit mijn ogen, maar ik besepte dat ik als volgende aan de beurt zou zijn als ik ook maar een kik gaf.

Mijn instinct tot zelfbehoud kwam me te hulp toen Claudes levenloze lichaam op het plaveisel zakte. Ik was getuige van een moord en ik had vaak genoeg naar het zesuurjournaal gekeken om te weten wat er gebeurde met getuigen die bleven hangen. *Ik moet hier wegwezen. Ik moet iemand waarschuwen.*

Als je hier al ooit wegkomt, zei datzelfde pesterige stemmetje.

Ik geef het niet graag toe, maar het stemmetje had gelijk: de hel was losgebroken.

De bleekhuiden sprongen boven op de mannen en er brak een gigantisch, bloederig gevecht uit – als je het tenminste een gevecht kon noemen. De mannen kregen amper de tijd om zich met hun staken tegen deze killers te verdedigen: hun getaande lichamen stortten op de grond, als lammeren die naar de slachtbank waren geleid, en het bloed spatte alle kanten op.

Mijn maag trok samen en ik slikte moeizaam toen ik een branderig gevoel kreeg in mijn keel. Omdat ik niet in staat was mijn blik af te wenden, kon ik alleen maar toekijken hoe Kaspar de zoveelste van de mannen naar zich toe rukte. Mijn verstand vertelde me dat hij een wapen moest hebben, maar mijn ogen zagen niks. In plaats daarvan zette hij zijn tanden in het vlees boven de kraag van de man en gaf er een ruk aan. Ik ving een glimp op van een verdraaide pees voordat de man met een jammerkreet op de grond stortte. Zijn moordenaar kwam achter hem aan, liet zich op één knie zakken en drukte zijn lippen rondom de wond, terwijl hij de man in zijn armen nam. Bloeddruppels verzamelden zich op het plaveisel onder hen en sijpelden in de kieren tussen de straatstenen. Mijn ogen volgden het bloed terwijl het verder naar buiten gutste en een bloederig raster vormde, samenstromend met het bloed van een andere man, en weer een andere, totdat mijn blik het

hele bloedbad dat ze hadden aangericht bestreek.

Alle getaande mannen waren dood, of stervende, hun nekken gebroken of verwond; sommigen waren op de bodem van de fonteinen terechtgekomen, waardoor het water macaber rood kleurde. Eén man vlak bij me lag op zijn rug, met zijn hoofd zo geknakt dat zijn oor tegen zijn schouder drukte.

Zojuist hadden zes jongelui dertig man afgeslacht.

Ik liet me ontzet op het bankje zakken, zo ver naar achteren in de schaduwen als ik kon, en bad tot elke god die er maar bestond dat ze mij niet zouden zien.

‘Kaspar, gaan we nog opruimen of laten we de boel zo liggen?’ zei degene die het dichtst bij de fontein stond, en zelfs zijn felrode haar verbleekte bij de kleur van het water waar hij met zijn vingers doorheen speelde.

‘We laten het hierbij, als een kleine boodschap voor eventuele andere slachters die denken dat ze de vloer met ons kunnen aanvegen,’ antwoordde hij. ‘Gajes!’ voegde hij eraan toe, met een fluim op het dichtstbijzijnde lichaam.

Zijn stem klonk helemaal niet cool meer; die toon had plaatsgemaakt voor een diepe, voldane schampere spot, en mijn woede werd sterker dan mijn angst terwijl ik toekeek hoe hij achteloos de arm van een andere stervende man uit de weg trapte, wat hem nog een laatste armzalig gekreun ontlokte.

‘Klootzak!’ fluisterde ik binnensmonds.

Hij bleef stokstijf staan.

Ook ik verstijfde. Ik hield mijn adem in, mijn maag in een kramp. *Hij kan me onmogelijk gehoord hebben vanaf de andere kant van het plein. Dat kan gewoon niet waar zijn.* Maar langzaam, je zou bijna zeggen op zijn dooie gemak, keerde hij zich naar me toe.

‘Zo zo, en wat hebben we hier?’ Bij die woorden grinnikte hij duister en zijn lippen krulden zich weer tot een wrede grijns.

Mijn instinct werkte sneller dan mijn verstand, en voordat ik het wist was ik al opgesprongen en sprintte ik er over het plein vandoor. Omdat ik mijn hoge hakken had laten liggen, kletsten mijn blote voeten over de koude straatstenen, terwijl ik letterlijk rende voor mijn leven. Het dichtstbijzijnde politiebureau was niet al te ver weg, en ik wilde wedden dat ik Londen beter kende dan zij.

‘En waar dacht jij heen te gaan, Meisje?’

Ik zoog mijn adem scherp naar binnen toen ik tegen iets hards en kouds aan botste, zo koud dat ik meteen achteruit sprong. Vlak voor me stond de

donkerharige man. Ik deinsde terug en mijn ogen schoten van de plek waar hij eerst had gestaan naar waar hij nu stond. *Dat is volkomen onmogelijk.* Ik stapte naar achteren; mijn handen graaiden in de lucht achter mijn rug alsof ze verwachtten dat er als bij toverslag redding zou verschijnen. Hij gaf geen krimp, alsof het hem elke dag gebeurde dat er een meisje tegen hem op rende.

‘N-niets. Ik wilde net, eh...’ hakkelde ik, terwijl mijn blik heen en weer ging tussen de lichamen, de man en de weg; mijn enige mogelijke ontsnapingsroute.

‘Ga je ons aangeven?’ wilde hij weten. Het antwoord wist hij al, maar schuld bewust zette ik grote ogen op, en hij boog zich zo dicht naar me toe dat ik zag dat zijn ogen een levendige tint smaragdgroen hadden. Hij dempte zijn stem tot een fluistering: ‘Ik vrees dat dat niet zal gaan.’

Van zo dichtbij kon het me niet ontgaan hoe verpletterend knap hij was. Diep in mijn buik roerde zich iets. Ik deinsde wederom vol weerzin achteruit.

‘Let jij maar eens op!’ riep ik uit, terwijl ik langs hem heen dook en een nieuwe verwoede poging deed om te ontsnappen. Al rennend wierp ik een blik achterom. Tot mijn stomme verbazing kwam er niemand achter me aan. Ik spurte verder en kreeg een piepklein sprankje hoop. Ik was nog maar een paar meter van de weg verwijderd toen ik nogmaals een blik over mijn schouder wierp.

Dit keer leek hij een geërgerde zucht te slaken, maar ik verbood mezelf nog langer te blijven kijken, omdat ik mijn tempo niet wilde vertragen. Ik wilde net de weg op schieten, toen ik naar achteren werd getrokken door een hand die de kraag van mijn jas had beetgepakt. Ik wankelde en deed mijn best mijn evenwicht te bewaren, terwijl ik me tegelijkertijd verzette tegen de hand die me vasthield. Ik worstelde, schopte en schreeuwde, maar het was allemaal vergeefs: hij hield me met gemak in bedwang.

Met een woeste blik en op een toon die veel dapperder klonk dan ik me voelde dreigde ik tierend: ‘Je krijgt tien tellen om me los te laten, engerd, want anders geef ik je zo’n trap tegen je ballen dat je zou willen dat je nooit geboren was!’

Hij grinnikte weer. ‘Jij bent wel een opgewonden standje, hè?’

Terwijl hij stond te lachen, werd me een blik vergund op zijn bovenste snijtanden, die allebei spierwit waren. Spierwit, en ze liepen taps toe in een onnatuurlijke punt.

Jagen. Jagers.

Iets in mijn brein registreerde dat dit niet normaal was. Het kwam niet eens in de buurt van normaal, maar even vlug wees mijn verstand de conclusie af die in mijn gedachten snel vorm aannam.

Al worstelend probeerde ik dicht genoeg bij hem te komen om hem een trap te verkopen, maar hij verstevigde zijn greep op mijn kraag en hield me met harde hand van zich af.

‘Jij hebt het allemaal gezien.’ Zijn woorden klonken ijzingwekkend kil. Het was een constatering, geen vraag, maar toch gaf ik er antwoord op.

‘Wat dacht je dan?’ kaatste ik terug, met zoveel sarcasme in mijn stem als ik wist op te brengen.

‘Ik denk dat je met ons mee zult moeten,’ grauwde hij, en hij pakte me bij mijn elleboog en maakte aanstalten me mee te trekken. Ik deed mijn mond open, maar hij was sneller; hij sloeg een hand over mijn lippen. ‘Als je ook maar een kik geeft, vermoord ik je, ik zweer het.’

En tegenspartelend en bijtend werd ik weggesleurd, weggesleurd van het gruwelijke bloedbad dat deze bleke monsters hadden aangericht.